Arbetskläder

Den som har tillgång till fria arbetskläder skall som bekant enligt stadgad praxis beskattas för denna förmån. Värdet som skall åsättas härå kan man givetvis ha delade meningar om och ett inte så litet antal taxeringsbesvär uppkommer härigenom. Hitintills synes man emellertid ha nöjt sig med att slå ned på de fall där vederbörande haft helt fria arbets- eller skyddskläder. Nu finns det emellertid även sådana kategorier arbetstagare, som kan sägas endast delvis ha denna förmån i det att de till pris understigande normalt utförsäljningspris får inköpa om icke hela uniformer så i vart fall tyg till dylika. Hit höra anställda vid bl. a. S. J. och andra statliga verk. På löneuppgifterna för åtminstone en del sådana anställda har angivits, att de ha rätt till att mot exempelvis 40 % nedsättning inköpa vissa uniformspersedlar och tyg till uniformer. Endast en viss kvantitet får dock inköpas under en bestämd tidsperiod.

Den erhållna rabatten överstiger väl något den som anställda i olika företag normalt erhåller vid inköp av företagets produkter och som icke plägar beskattas. Det kan ju dock som regel endast bli fråga om relativt obetydliga belopp och man tycker onekligen, att taxeringsfunktionärerna kan ha viktigare ting att syssla med än att försöka räkna ut det eventuella belopp som skall tilläggas för exempelvis inköp av tyg till en väst. Skall det för övrigt angivas på löneuppgiften vad vederbörande inköpt under året, hur mycket han betalat därför och hur mycket motsvarande inköp skulle ha kostat i fria marknaden? Eller är meningen att taxeringsnämndsordföranden skall fråga envar anställd vid de aktuella verken vad de inköpt o. s. v. Ack ja, kom sedan inte och säg att inte taxeringsfolket har viktiga ting att syssla med.

Det må väl också tillåtas en att beklaga de stora och fullvuxna män, som icke blott får betala för många meter tyg till sina uniformer utan nu också som ytterligare sten på bördan skall få betala mer skatt än sina småväxtare kolleger.

Även den som haft fri tvätt av sina arbetskläder har brukat beskattas härför och i konsekvens därmed har icke den, som själv måst stå för tvättningsdetaljen, medgivits avdrag för sina kostnader.

Ett undantag i denna enkla och stadiga praxis har barnmorskorna utgjort då de enligt uppgift för att icke skada sina händer icke själva kunnat tvätta och därför fått avdraga kostnaderna för tvätthjälp. En ytterligare bräsch i muren slogs för några år sedan (1950) då en tandläkare fick avdrag för tvätt av vita rockar. I Regeringsrättens motivering stod det, att beloppet varom var fråga måste anses utgöra avdragsgill kostnad i vederbörandes rörelse. Denna formulering togs sedan på sina håll som belägg för en uppfattning att rörelseidkare skulle få avdrag men icke löntagare. Det är möjligt, att tolkningen kan vara rätt men man har i så fall svårt att se det rättvisa i den. Man kan kanske rent av hävda, att utslaget om det nu är prejudicerande i något avseende endast är det för tandläkare och att sålunda läkare, frisörer och andra yrkesutövare iklädda vita rockar (för *vita* rockar måste det väl också vara) icke blir delaktiga av nåden.

Ganska nyligen (den 14 oktober 1955)

Open access från www.skattenytt.se, 2026-11-16 17:22:12

Taxeringsreformen

Förslag till ny taxeringsförordning har nu framlagts för riksdagen. Det säges vara uppbyggt på grundval av 1955 års taxeringssakkunnigas betänkande, ett uttalande som för en fåkunnig lekman ter sig något överraskande, eftersom det inte är så värst mycket man känner igen från detta betänkande. Dessbättre. Förslaget torde nämligen i stort sett kunna sägas tillmötesgå rimliga önskemål från både de skattskyldigas och de praktiska taxeringsmännens sida, vilket sannerligen långt ifrån var fallet med sakkunnigbetänkandet, som väl närmast fick anses som ett försök att organisera jakt på löntagare.

I förslaget har man släppt tanken på den våldsamma utbyggnaden av tjänstemannataxeringen främst i de fall, då taxeringen redan nu torde fungera i stort sett tillfredsställande. I stället sättes förstärkningen in på den punkt, där den bäst behövs, nämligen vid granskningen av de mera svårkontrollerbara deklarationerna. Taxeringsperioden utsträckes, vilket är behövligt så länge även den enklaste rörelseidkare väntar med att avge sin deklaration till den siste mars, men icke

---

har Regeringsrätten fällt utslag i ännu ett tvättärende. Det gällde ett skrivbiträde (för övrigt i regeringsrådet Lundevalls utmärkta "Supplement till Skattehandbok" felaktigt klassificerad som sjuksköterska) som i sin tjänst hade att närvara vid operationer för att där upptaga stenogram. Hon måste då vara iklädd vit rock och fick själv bekosta tvätten av densamma.

Detta utslag synes helt strida mot gammal sedvänja men kanske den omständigheten, att det icke var vederbörandes så att säga normala arbetskläder det gällde utan endast skyddskläder för vissa speciella tillfällen, kan ha haft någon betydelse för bedömningen. Eller kanske rent av Regeringsrätten har ändrat inställning. Ja, tyvärr är det bara ett fåtal som vet detta och dessa lyckliga delar så sällan med sig av sin kunskap till oss vanliga dödliga.

Varför det skall vara på det viset har man litet svårt att förstå då man tycker, att åtminstone i så enkla fall som de här berörda, inga svårigheter borde möta för ett klart uttalande om vilka motiv som legat bakom Regeringsrättens ställningstagande. I avvaktan på en sådan tingens ordning får man väl försöka trösta sig med, att de nya generösare avrundningsregler som skall tillämpas i framtiden kanske kommer att minska antalet tvister på detta område. Helt ifrån dem lär man dock icke komma så länge nuvarande oklarhet råder.

E. S.

*

Förslag har framlagts om att mindre förmåner av angiven art ej skall efterforskas vid taxeringen.

Red.

Open access från www.skattenytt.se, 2026-11-16 17:22:12